

Følger af en af de Bestemmelser, der findes i dette Forslag om Straffeminimum, allerede eksistere.

Jeg nævnede før, at efter Straffeloven er det jo saa, at naar en Mand er dømt, er han dømt, men i meget høj Grad anvendes den saakaldte betingede Benaadning, hvorefter den paagældende i saadanne Tilfælde som dem, der er Tale om i Lovforslaget, med Hensyn til betingede Straffedomme faar Benaadning mod at holde sig fra Lovovertrædelser i et vist Antal Aar og under lignende Forhold som dem, der ere foreslaaede i dette Forslag for betingede Straffedomme. Det er noget, der anvendes i en Kreds af Tilfælde, der gaar langt, langt videre, end i dette Forslag paatænkt.

Jeg nævner alt dette for at vise, at man vel kan forsvare at stille sig paa det Standpunkt og sige, at alle disse Forsøg — selvfølgelig er det, der praktiseres nu ad administrativ Vej, ogsaa et Forsøg — bør følges ad og tages under et. Det er Forsøg, for saa vidt der selvfølgelig holdes nøje Øje med, hvorledes det gaar de paagældende senere, om de falde tilbage eller ej. I den Henseende vil jeg bemærke, at der bliver ganske sikkert her i Landet gjort mere for at holde Folk borte fra Straf og fra Forbrydelse end i noget som helst andet Land i Forhold til Folkemængden. Der bliver selvfølgelig her holdt Regnskab med disse Folk for at se, hvor mange der falder tilbage; hvor hurtig de falde tilbage, for derved at udlede en Opfattelse af, hvorvidt man er gaaet for vidt eller, om man kan gaa endnu videre, hvorvidt man kan gaa til at lovfæste disse Forhold ved en Revision af Straffeloven, om man kan gaa saa vidt, som man er gaaet ad administrativ Vej, eller om man ikke tør gaa fuldt saa vidt, eller om man maa ske kan gaa endnu videre. Jeg mener derfor, at det er ganske naturligt, at alle disse Forhold, der have Forsøgets Karakter, saa vidt muligt følges ad.

Der er den Forskel paa alle disse Straffemildelser, jeg har nævnt, og Straffen over for Voldsmænd, at den sidste meget daarlig kan vente, den kan nemlig ikke praktiseres forsøgsvis, før man har en Lov derfor, og det er efter min Mening paa allerhøjeste Tid at komme til at praktisere den forsøgsvis. Det vil erindres af de Oplysninger, der ledsagede mit Forslag i Efteraaret, hvorledes Voldsforbrydelserne i Løbet af de senere Aar ere tiltagne paa en foruroligende Maade. Det samme fremgaar af de statistiske Oplysninger, jeg har

skaffet Udvalget, og som ere trykte og omdelte paa Medlemmernes Pladser. Og det er desuden noget, som alle, der leve i Samfundet, meget godt vide; man kan læse sig det til i „Dannebrog“, det gør det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), det er det Blad, han læser; jeg læser mig det til i „Social-Demokraten“. Gudbevares, lige i de sidste Dage ere Bøllerne lukkede inde, der er ingen Overfald i „Social-Demokraten“, medens vi her paa Rigsdagen forhandle om Sagen. Men tag blot Bladet for 14 Dage eller 1 Maaned eller 2 Maaneder tilbage, saa finder man de bedste Bølleoverfald i „Social-Demokraten“, og det er vel ikke noget, som „Social-Demokraten“ skriver for at hjælpe mig med mine Lovforslag.

Men jeg vil sige, at selv om nu disse raar og voldsomme Overfald ikke tiltoge, var det alligevel paa høje Tid at træffe Foranstaltninger for at faa dem til at tage af, blive færre. Jo mere Kulturen og Civilisationen stige, des mere nødvendigt er det at holde igen paa den Slags Foretagender, des mere nødvendigt er det, at disse ukultiverede Mennesker, der ikke følge med Kulturen og Civilisationen, blive holdte i Ave og lære, hvad de skulle gøre og ikke gøre. Der har heller ikke været nogen meget stor Uenighed herom, at der var al Grund til at søge at finde stærkere Midler mod voldeligt Overfald paa sagesløs Mand. For øvrigt ligner jo Forhandlingen i disse Dage meget den, vi havde i Efteraaret, men ganske vist var det i Efteraaret en fredelig og rolig Forhandling, medens i disse Dage Lidenskaberne ere komne i Bevægelse og Lyrikken taget i Sagens Tjeneste. I det hele taget er der flere ærede Talere, der ere komne grumme højt til Vejrs. Men ellers ligner Forhandlingen i disse Dage meget Forhandlingerne i Efteraaret. De ligne hinanden deri, at det jo er nøjagtig de samme Talemaader og Tirader, som nu blive trukne frem, som dem, man den Gang hørte. Det er jo egentlig besynderligt, at efter at en Sag har vakt et saadant Røre med offentlige Møder og gule og røde Pjecer og Bladartikler, og jeg ved ikke hvad, er man dog ikke kommen længere end til at staa paa alle de gamle Argumenter, man har ikke fundet en eneste Smule nyt.

Og det er endvidere det karakteristiske og ejendommelige for Forhandlingen i disse Dage, at den nøjagtig ligesom Forhandlingerne i Efteraaret ganske har glemte Voldsmændenes Ofre. Voldsmændene, dem er man saa øm over, men deres Ofre,